

Jean Teulé

İntihar Dükkânı

Türkçesi: İsmail Yerguz

Roman

1

Şöyle hoş, insanın içini açan bir ışığın hiç girmedeği bir dükkân. Giriş kapısının sol tarafındaki tek penceresinin önüne kartonlar dizilmiş, kâğıt kutular sıralanmış. Kapının kulpuna da küçük bir kara tahta asılmış.

Tavandaki neon ışıklar, gri arabasının içindeki bebeğe yaklaşan yaşlı bir kadının yüzünü aydınlatıyor:

— Aaa, gülüyor!

Pencerenin kenarında oturmuş, yazar kasanın önünde hesap yapan, daha genç, başka bir kadın – dükkân sahibi– isyan ediyor:

— Ne dediniz? Benim oğlum gülüyor mu? Yok canım, gülmez o. Ağzını oynatmıştır. Niçin gülsün ki?

Sonra yeniden hesaplarına dalıyor; bu sırada yaşlı kadın müşteri, üstü açık bebek arabasının etrafından dolaşiyor. Elindeki baston yüzünden, dengesini sağ-

layıp yürümekte zorlanıyor gibi bir hali var. Katarakt perdesi inmiş gözlerindeki ölümü çağrıştıran, karamsar ve şikâyetçi bakışlarıyla ısrar ediyor:

— Bence gülümsüyor.

— Çok şaşırtıcı bir şey bu, Tuvache ailesinde hiç kimse, hiçbir zaman gülmemiştir! diyor bebeğin annesi ve yaşlı kadının söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için tezgâhın üstünden sarkıyor.

Tekrar kafasını kaldırıyor, kuş gibi boynunu uzatıyor ve sesleniyor:

— Mishima! Gel bak!

Döşemedeki küçük kapı ağız gibi açılıyor ve kel bir kafa çıkıyor deliğinden fırlayan bir dil gibi:

— Ne var? Ne oluyor?

Mishima Tuvache kucağında bir çimento torbasıyla mahzenden çıkıyor; karısı kendisine durumu anlatırken torbayı yere bırakıyor.

— Müşteri Alan'ın gülümsediğini iddia ediyor.

— Ne diyorsun sen Lucrece?...

Kollarındaki çimento tozlarını silerken bebeğe yaklaşıyor adam, kuşkulu bir tavırla, uzun uzun bakıyor ve bir teşhis koyuyor:

— Kesinlikle karnı ağrıyor bunun. Karınları ağrıdığına dudaklarında böyle kıvrımlar oluşur... diyor ellerini bebeğin önünde üst üste getirip oynatarak. Kimi zaman gülümseme sanılır ama değildir. Yüz buruşturmadır bu.

Sonra parmaklarını bebek arabasının alt kısmına sürüyor ve yaşlı kadına açıklıyor durumu:

— Bakın. Dudak kenarlarını çenesine doğru aşağı çektiğimde, gülümsemiyor. Surat asıyor, erkek ve kız kardeşleri de böyleydi doğduklarında.

Yaşlı kadın:

— Şimdi çekin ellerinizi yüzünden lütfen, diyor.

Adam söyleneni yapıyor. Yaşlı kadın çılgık atıyor:

— Görüyorsunuz işte, gülümsüyor.

Mishima Tuvache dikiliyor, göğsünü şişiriyor ve öfkeyle soruyor:

— Siz ne istemiştiniz?

— Kendimi asmak için bir ip.

— Oturduğunuz evin tavanı yüksek mi? Tam bilmiyor musunuz? Şunu alın o zaman, iki metre yeter herhalde, diyor bir raftan kenevir ipi alarak. Kaygan düğümü de hazır! Yapacağınız tek şey başınızı geçirmek...

Kadın ödeme yaparken bebek arabasına döner:

— Gülümseyen bir çocuk görmek insanın yüreğine su serpiyor.

— Evet, evet, öyledir! diye mırıldanıyor Mishima. Haydi, evinize gidin. Orada yapacağınız iş daha önemli.

Yaşlı ve umutsuz kadın kasvetli bir gökyüzünün altında, omzuna doladığı iple çıkıp gidiyor. Adam dükkândaki işine dönüyor:

— Öf, iyi yırttık! Amma da sıktı be. Gülümsemiyor işte.

Anne kendi kendine hareket eden bebek arabasına yakın bir yerde duruyor. Yayların gıcirtısı arabanın

içinden gelen neşeli mırıldanmalara ve gülme seslerine karışıyor. Arabanın iki tarafındaki anne baba birbirlerine bakıyorlar, perişan olmuş bir halleri var:

— Hiç iyi olmadı bu...